

FATOS KONGOLI

VEPRA

BOLERO NË VILËN E PLEQVE

ROMAN

11

BOTIMET TOENA

FATOS KONGOLI

VEPRA

1. Ne të tre - *roman*
2. I humburi - *roman*
3. Kufoma - *roman*
4. Dragoi i fildishtë - *roman*
5. Ëndrra e Damokleut - *roman*
6. Lëkura e qenit - *roman*
7. Te porta e Shën Pjetrit - *roman*
8. Jetë në një kuti shkrepësesh - *roman*
9. Në pritje të Nostradamusit - *tregime*
10. Karuseli - *roman*
11. Bolero në vilën e pleqve - *roman*
12. Iluzione në sirtar - *autobiografi*
13. Si-do-re-la - *roman*
14. Njeriu me fat - *roman*
15. Gjemia e mbytur - *roman*
16. Gënjeshtarë të vegjël - *roman*
17. Kapitulli i Amerikës - *autobiografi*
18. Stinë pandemie - *roman*
19. Misteri i mjellmës - *roman*
20. Ballo me maska ose shakaja e fundit - *roman*

FATOS KONGOLI

VEPRA

BOLERO
NË VILËN E PLEQVE

roman

11

BOTIMET TOENA

Botim i veçantë në kuadër të Veprës.

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Dorina Talo

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Gea Qendro

ISBN 9789928960375

© AUTORI dhe BOTIMET TOENA

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjete apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

PJESA E PARË

1.

*A*fër mesditës, kryeinfermierja më tha se duhej të paraqitesha te shefi i pavijonit. Vështrimit tim pyetës ajo iu përgjigj me një ngritje të supeve dhe më braktisi në mes të korridorit, me urdhrin që të lija çdo punë, të shkoja atje ku më kërkonin.

Zyra e shefit të pavijonit, njëherazi dhomë vizitash e tij, ndodhej në skajin e kundërt të klinikës, përtej një paretit me dyer xhami mat, në fund të korridorit. Për t'u futur te shefi, duhej të kaloje një paradhomë, ku vigjilonte një bionde me emrin dyrrokësh Eda, afërsisht moshatare me mua: rreth të tridhjetave. Nga personeli kjo njihej me nofkën Sharon Stoun. Nuk e kuptoja pse e mbiquanin kështu, midis saj dhe vedetës së famshme nuk kishte ndonjë ngjashmëri. Për këtë arsye, sa herë përballesha me të e shihja vëmendshëm, të gjeja ngjashmërinë. Por më shumë për një arsye jo aq asnjëse: më pëlqente ta shihja. Më pëlqente edhe parfumi që çlironte trupi i saj. “Një parfumi i shtrenjtë parisian”, thoshin infermieret.

Para derës së mbyllur të studios së shefit gjendeshin nja pesë-gjashtë vetë, burra e gra.

Kur iu afrova, ata më hapën rrugë. Trokita me një kureshtje të vakët: ç'punë kishte doktori me mua? Ndërkaq, në kuadratin e derës u shfaq Eda. Më ftoi të futesha brenda dhe, pasi mbylli derën, më tha të zija vend në të vetmen karrige këndeje tryezës së saj.

S'po ndihesha e qetë. Nuk gjeja një motiv për të cilin doktori të më thërriste posaçërisht në dhomën e tij të vizitave. Ai nuk thërriste askënd atje, aq më pak një infermiere të rëndomtë si unë. Ç'është e vërteta, prej kohësh nuk impresionohesha nga asgjë, pra s'do të impresionohesha edhe sikur doktori, në këtë thirrje të papritur, të më komunikonte vendimin më të skajshëm, domethënë se isha e pushuar nga puna. Kjo gjasë përjashtohej. Unë nuk merrja të holla nën dorë nga pacientët, sido që nuk kishte ndodhur të pushohej nga puna ndonjë mjek apo infermiere për një motiv të tillë. Mbaja mend vetëm një rast pushimi, nja tre-katër vjet të shkuara, kur një infermiere u kap duke bërë seks në turnin e natës me një pacient. Më vonë, me ndërrimin e shefit të pavijonit, - kjo ndodhte sa herë ndërroheshin qeveritë, ose kryheshin ndryshime qeveritare, rrjedhimisht sa herë ndërrohej ministri i Shëndetësisë, - me ardhjen në krye të shefit aktual, ajo u rikthye në detyrë me premtimin se nuk do ta përsëriste më gabimin fatal. Ky gjest i shefit të ri, deri atëherë mjek i thjeshtë i klinikës, u mirëprit nga personeli. Për kompensim, askush s'bëri fjalë kur, pas

këtij gjesti, kolegu i ngritur në përgjegjësi, në vend të asistentes së pararendësit, caktoi në paradhomë bionden me emrin dyrrokësh Eda, që e mbiquajtnë shumë shpejt Sharon Stoun.

Një copë herë u përpoqa të mos i çoja sytë tek Eda. Në fillim i mbajta përtokë, mbi dysheme. Pastaj i enda mbi mure, ku midis posterave me përmbajtje mjekësore, tërhiqte vëmendjen një kalendar i përmasave të mëdha me poza të miseve të vitit të shkuar. Më lindi një mendim: ta pyesja Edën nëse i pëlqente më shumë Miss Albania, apo Miss Shqipëria. Më tej, po t'i qe dhënë mundësia dikur, në cilin nga këto spektakle do të kishte dashur të merrte pjesë, te Miss Albania apo te Miss Shqipëria?

Pa i bërë ballë tundimit, sytë më shkuan tek Eda. Kjo po mbushte ca formularë. Mbante veshur një bluzë të bardhë, prej cohe të një cilësie më të lartë se bezja e zakonshme e bluzës sime. Nga pozicioni i prirët ku ndodhesha, përfitova të zhytesha në profilin e saj, me lakoret e buta të ballit, hundës, buzëve të mbyllura. Atje sytë qëndruan për një çast. Pata dëshirë t'i shkoja pranë, t'i prekja buzët, t'ia thithja. E alarmuar se mos ajo e kishte kapur këtë dëshirë timen, ngriva në pritje të ndonjë reagimi. Fjala vjen, të më urdhëronte të zhdukesh nga paradhoma. Por ajo, indiferente ndaj meje, vazhdoi të merrej e patrazuar me plotësimin e formularëve. I lashë buzët, zbrita poshtë, te lakoret e mjekrës, gushës dhe, edhe më poshtë, atje ku bluza e kopsitur deri sipër

lejonte paksa shfaqjen e gufmimit të gjinjve. Dyshova se gjinjtë ishin të lëshuar, pa sutiena. Dyshova gjithashtu se për shkak të vapës, nën përparësen e bardhë, nuk mbante as këmishë. Atëherë kërciti dera e dhomës së doktorit. U drodha dhe automatikisht u gjenda në këmbë.

Doktori, nja dyzet e pesë vjeç, me një bluzë të bardhë prej të njëjtës copë të cilësisë së mirë të asistentes, më tha: “Eja!”. Me zë të ulët, me një lloj komplisiteti, të thuash se po më ftonte për një seancë seksi. Edhe kjo gjasë përjashtoj dhe unë u futa në dhomën e vizitave pak a shumë e qetë, ja ngaqë nuk po më ftonin për një seancë seksi, ja ngaqë kontakti në largësi me buzët e asistentes ishte ndërprerë.

“Kjo është zonjusha Parashqevi, për të cilën sapo folëm”, i tha doktori një burri që po rrinte në këmbë, mbështetur pas një biblioteke mbushur pjesërisht me libra, pjesërisht me lloj-lloj sendesh. Fakti që doktori më quajti zonjushë, sidomos fakti që deri para pak çastesh ata kishin folur për mua, më hutoi. Burri, një tip i pashëm shtatlartë, rreth të dyzetave, sajoi një buzëqeshje. Me gjithë vapën mbante kostum e kravatë. Kostumi ishte ngjyrë blu dhe i rrinte mjaft mirë. Kravata po blu, me pika rrumbullake të bardha. Më pëlqeu fytyra e tij, prej nga më shihnin me një lloj kureshtjeje dhe mirëkuptimi bashkë ca sy të qetë. “Zotëria quhet Leonard Voga, shkurt e thërrasin Nardi, plotësoi njohjen doktori. Hëpërhë, mëso prej meje se është president i firmës së ndërtimit

“Kuartet”. Ke dëgjuar ndonjëherë për firmën “Kuartet”? Është më e fuqishmja në atdheun tonë të dashur.”

S’po merrja vesh asgjë. Unë nuk isha mësuar të trajtohesh me kaq afërsi mashkullore. Aq më pak nga burra si doktori apo tipi i pashëm që, me ç’mësova, i përkiste kategorisë së bosëve. Me një parandjenjë të turbullt, mbeta në mes të dhomës, nën vëzhgimin e dy burrave. Pata një si këputje, më erdhi të ulesha në karrige, ose në shtratin pranë aparatit me të cilin doktori kryente ekot e zemrës, por përderisa askush nuk po më thoshte të ulesha, u përqendrova. “Nuk e di përse mund të jem e dobishme, doktor”, thashë me gjysmë zëri.

Burrat vështruan njëri-tjetrin. “Mund të jesh shumë e dobishme, ma ktheu doktori, varet nga ti.” Këto fjalë ai i shqiptoi me të njëjtin komplisitet të pak çasteve më parë, kur më kishte ftuar të futesha brenda, të thuash se më ftonte për një seancë seksi. Për shembull, në shtratin pranë aparatit të ekove të zemrës. Në atë shtrat ndodhte që ai t’i bënte ca vizita jo mjekësore asistentes me nofkën Sharon Stoun. Unë vetë nuk shpresoja në mundësinë e ndonjë ftese për vizita të tilla. Megjithatë, fjalët e doktorit, sipas të cilave mund të isha e dobishme dhe, që të isha e dobishme varej prej meje, më ngacmuan. Më çuan të realizoja një arsyetim formal: thirrja ime në dhomën e vizitave të shefit nuk ishte e rastit. Nëse nuk lidhej me shtratin pranë aparatit të ekove,

duhej të lidhej me praninë e burrit të pashëm shtatlartë. Duket, mund të isha e dobishme për të. Po ç'nevojë mund të kishte ai njeri për një qenie si unë?

Nja pesëmbëdhjetë minuta më vonë dola nga zyra e shefit me një lloj pështjellimi. E zhytur te formularët, Eda as e mori mundimin të ngrinte kokën. Ndërkaq, e kishte parë me vend të zbërthente kopsën e sipërme të përparëses, çka më dha mundësi të vërtetoja pjesërisht dyshimet e pak çasteve më parë. Nën bluzë, gjinjtë e saj ishin të lëshuar, pra nuk mbante sutiena. Këmishë mbante. Sikur asistentja të tregohej pak më e njerëzishme dhe të më pyeste për motivin e thirrjes te shefi, do t'ia tregoja, mbase do t'i kërkoja edhe ndonjë këshillë. Asistentja nuk shfaqti ndonjë kureshtje dhe unë dola nga dhoma. Në korridor ndesha të njëjtat fytyra që prisnin, dikush u interesua të më pyeste nëse kishte ende njerëz në dhomën e vizitave. Nuk iu përgjigja. Ndihesha e shpërqendruar dhe vajta drejt e në sallën e infermierisë.

Kryeinfermieren e gjeta tërë nerva. Kjo ishte një grua e shëndoshë, në moshën kalimtare. Vartëset e mbiquanin Hipopotam. Për shkak të trupit disproporcional. Fytyrës, ku shquheshin ca sy të zinj, buzë të trasha, me një shtresë të dukshme qimesh. Dhe gjinje tepër të mëdhenj. “Ku humbe deri tani, m’u hakërrye, nga bredh?” “Hipopotam, më erdhi t’ia ktheja, nuk më the vetë të shkoja te shefi?” Heshta.

U prira ta merrja me të mirë. Si merret me të mirë një kafshë e lodhur. Nëse zbutej, t'i tregoja motivin e thirrjes te shefi.

Ajo nuk u zbut. Më tha të nisesha urgjentisht për në laborator dhe po aq urgjentisht të sillja përgjigjet e analizave të mëngjesit. Pa dyshim, duhej të ishte zënë me dikë dhe shkelmat m'i hidhte mua. Zbatova urdhrin, u nisa drejt laboratorit. Atë ditë mbase do të mund të guxoja të mos ia zbatoja urdhrin, kisha një arsye të fortë të ngrija krye, edhe pa qenë nevoja ta shaja me vete "Hipopotam!". M'u duk e padenjë. Tani, kur megjithëse ia duroja shkelmat prej më se pesë vjetësh dhe jo rrallë më vinte ta shaja Hipopotam, kuptova se ajo ishte e vetmja në pavijon, së cilës do të kisha pasur dëshirë t'i tregoja motivin e thirrjes te shefi.

Nuk po zgjatem. E përmenda Hipopotamin thjesht sepse me të dalë nga paradhoma e Eda-Sharon Stoun, e përcjellë nga shpërfillja e saj dhe era e parfumit të shtrenjtë parisian, e hasa në infermieri dhe, për shkak të ndonjë grindjeje me dikë, po ndoshta, - këtë e çova ndër mend më pas, - për shkak se duhej të gjendej në ujërat e menopauzës, ajo më priti me këmbët e para dhe mua më erdhi keq për të. E shkreta Hipopotam, më kishte ngjallur gjithmonë mëshirë. Jo vetëm sepse më dukej si një kafshë e lodhur. Tek ajo unë shihja vetveten. Megjithëse s'jam aq trupmadhe, nuk kam as buzë të trasha, as ndonjë shtresë

qimesh te buzët apo te këmbët. Kjo nuk ndryshon asgjë. Ashtu si Hipopotami, e fusja veten në kategorinë e femrave të shëmtuara. Këto, kur kanë një lloj pushteti, si Hipopotami, përbuzen, urrehen nga koleget. Kur nuk kanë, si unë, shpërfillen. Si një send që bën pjesë kushedi përse në dekorin e mjedisit. Për koleget e mia, në përgjithësi për këdo që hynte e dilte në pavijon, unë kam qenë gjithmonë një send i dekorit. Një genie në nivelin zero të zhvillimit mendor. Më urdhëronin të gjithë dhe unë u bindesha të gjithëve. Merrja përsipër edhe punë që s'më takonin, të cilat i kryeja pa u mërzhitur. Ishte mënyra ime për të mbijetuar, për t'iu përshtatur një bote, ku një femër si unë mbetet jashtë loje.

Atë ditë, pra, mund t'i kisha dhënë vetes të drejtën e një kryengritjeje të vogël. Të mos u bindesha urdhrave të Hipopotamit, të lija çdo punë. T'ia mbathja fare, të largohesha nga pavijoni para mbarimit të orarit zyrtar, pa i dhënë shpjegime askujt. Ndihesha e eksituar. Ose, si thuhet, me një vërshim adrenaline. Dy meshkuj jo si gjithë të tjerët, njëri shefi i pavijonit, tjetri një burrë i pashëm i kategorisë së bosëve, më kishin trajtuar me një afërsi të paprovuar ndonjëherë. Kjo më bëri të realizoja me një lloj hutimi thelbësoren: në sytë e disa njerëzve duket nuk përfaqësoja thjesht një send të papërfillshëm, pavarësisht nëse koleget më quanin me ndonjë nofkë të përshtatshme për një femër të shëmtuar, në shkallën

zero të zhvillimit mendor. Asnjëra nga këto konsiderata nuk i pengoi ata dy burra të më ftonin në një konsultë të mbyllur private, të më bënin një propozim. Jo për ndonjë seancë seksi. Por unë u eksitova, në gjak më vërshoi aq shumë adrenalinë, të thuash se ata më ftuan për një seancë seksi.

Pjesën tjetër të ditës e kalova si gjithmonë, duke duruar në heshtje shkelmat e Hipopotamit. Në mungesë të një viktime më komode, kjo vazhdoi të shkarkohej mbi mua derisa klinika zuri të braktisej nga personeli dhe unë u largova vetëm pasi mbërriti një sanitare e turnit të dytë. Atëherë u ndjeva e këputur. Me një pikëpyetje të madhe brenda vetes: Ç'të bëja?

Ata më kishin hedhur një karrem. Duhej të vendosja, ta kafshoja ose jo. Po të mos e kafshoja, nuk humbisja ndonjë gjë, do të vazhdoja të kryeja në spital ato punë rutinë që i kryeja prej më se pesë vjetësh. Doktorin më sqaroi se puna ime vlerësohej pozitive. Përndryshe nuk do të guxonte të më rekomandonte mua te miku i tij, presidenti i firmës “Kuartet”, si më të përshtatshmen për zgjidhjen e një problemi me rëndësi jetike për të. Fjalët “me rëndësi jetike” doktori i theksoi. Pastaj hodhi karremin. Nëse unë pranoja ofertën, jeta ime, përfshi gjendjen materiale, do të ndryshonte rrënjësisht. Në njëfarë mënyre, do të bëhesha pjesë e familjes së bosit. Për të qenë i qetë me veten, ai më kujtoi proverbin “Mat shtatë herë, prit një herë”.

Ka të ngjarë që bos, i cili tërë kohën më shihte në heshtje, të ketë nuhatur diçka nga natyra ime dyshimtare. Kur doktori i dha fund parashtrimin të ofertës dhe më kujtoi proverbin “Mat shtatë herë, prit një herë”, ai më hodhi një karrem tjetër. Më ftoi të darkonim bashkë atë mbrëmje, në Sky Towrs, në orën tetë. “Do të pres përgjigjen tënde, më tha, sido që të jetë.” Unë nuk e dija se si do të përgjigjesha. Thashë se në Sky Towrs s’kisha qenë ndonjëherë. Ai më tha se do të më priste poshtë, te shkallët e hyrjes.

Pyetjen përse më zgjodhën pikërisht mua ia bëra vetes kur mbërrita në shtëpi. Banoj në një pallat jo larg spitalit, buzë Unazës, në një apartament dy dhoma e kuzhinë. Vetëm. Kam një motër, më të vogël, nja tre vjet më të vogël, të martuar. Tani ndodhet në Kanada. Ka tre fëmijë, vajzë dhe dy djem. Vajzën e kishte që këtu, djemtë i lindi atje. “Shpëtove”, i thashë kur ikën familjarisht dhe i përcolla në aeroport. Ajo më tha se edhe unë do të shpëtoja. “Patjetër”, iu përgjigja, e sigurt për të kundërtën. E kam ditur gjithmonë, në këtë botë shanset e mia janë të pakta. E kam ditur qysh se kuptova dhe e futa veten në kategorinë e të shëmtuarave. Për këtë u kam mbajtur inat gjithë jetën prindërve. U mbaj inat edhe sot. Kjo ma ngarkon shpirtin rëndë: ata nuk janë më. Rajmonda, - kështu quhet ime motër, - kishte bukurinë, zgjuarsinë dhe emrin tingëllues. Mua, përveçse nuk isha e bukur, nuk më

mбанin as për të zgjuar. Po të mos përmend emrin tim demode, si më dukej: Parashqevi! Emri i gjyshes, më thoshin, i gjyshes nga babai. Ç'punë kisha unë me emrin e gjyshes nga babai? I vetmi ngushëllim mbetej fakti se këtë emër e mbante një këngëtare. Por Parashqevia këngëtare ishte e bukur, kishte zë edhe më të bukur, ishte, si thuhet, një star, e njihnin dhe e donin të gjithë. Ndërsa mua s'më njihnte dhe s'ma varte askush.

Në shtëpi zura të mendoja më qetësisht. Në takimin e orës tetë do të shkoja, nuk e vija në diskutim. Po përse më kishin zgjedhur pikërisht mua? Këtë pyetje ia bëra vetes në banjë, nën dush, dhe për një çast u preva. “Teveqe, mendova, si nuk e kupton? Je një qenie në shkallën zero të zhvillimit mendor, ja përse të kanë zgjedhur. Ndryshe, sikur ajo punë të ishte e lakmueshme, nuk do të të vinte radha ty.”

Ky arsyetim m'u duk bindës. E para në radhë, fjala vjen, mund të ishte Eda-Sharon Stoun. Një ofertë me leverdi doktori do t'ia ruante asaj, jo mua. Duke arsyetuar kështu, pa vetëdije ngrita kokën nga fluksi i ujit, mbështolla duart rreth gjinjve, mbylla sytë. “Mbase, thashë me vete, shkalla zero e zhvillimit tim mendor në këtë mes nuk hyn. Doktori s'do të pranonte kurrë ta largonte Edën nga paradhoma e studios. Edën ai nuk do t'ia dorëzonte askujt, kundrejt çfarëdo çmimi. Atëherë, përse më zgjodhën mua?”

Edhe sikur doktori, për hir të mikut të tij të pashëm bos, të vendoste të hiqte dorë nga Eda, kjo me siguri nuk do ta pranonte ofertën. Domethënë të mbyllej me dy pleq, të aftë të kryenin vetëm nevojat vetjake. T'u përkushtohej nga mëngjesi në mbrëmje dhe nga mbrëmja në mëngjes. Përveç detyrave të infermieres, të kryente edhe detyrat e kuzhinieres. T'u lante dhe hekuroste rrobat, t'i nxirrte në shëtitje. Kryesorja, të flinte në të njëjtën shtëpi ku banonin ata. Kjo do të kompensohej me një pagë mujore sa trefishi i rrogës në spital, ma garantuan edhe doktori, edhe bos. Megjithatë m'u duk e pamundur që Eda të tundohej nga kjo rrethanë. Dhe të braktiste paradhomën e studios së vizitave të shefit të një pavijoni ku, përveç favoreve të njohura, përkëdhelej nga të gjithë me nofkën Sharon Stoun.

Një kandidaturë e mundshme, e vazhdova më tej arsyetimin, do të kishte qenë Hipopotami. Ajo kalonte një periudhë tepër të vështirë. Nuk e kam fjalën për moshën problematike të menopauzës. Ndonjë ditë, thuhej, s'duhej të habiteshim po të merrnim vesh se Hipopotamin e kishin gjetur të varur. Në shtëpi ose gjetiu. Hamendje jo dhe aq jashtë realitetit. Vetëvrasjet e femrave te ne janë të modës. E pohoj thjesht si fakt, pa ndonjë lidhje me të mjerën Hipopotam. Unë nuk besoja që ajo t'u jepte fund ditëve të saj me një nga mënyrat e përhapura të vetëvrasjes së femrave shqiptare, duke pirë bar miu, koçifoz, ndonjë helm tjetër

më të fortë, apo thjesht duke u hedhur nga kati i shtatë i pallatit. Para dy vjetësh, atë e kishte braktisur i shoqi. Ai maskara ia punoi pabesisht. Ia mbathi me dashnoren e vet për në Greqi, në një qytet s'dihej se ku, dhe Hipopotami mbeti vetëm, me dy fëmijët, një djalë nja gjashtëmbëdhjetë vjeç dhe një vajzë pak më të vogël. Djali, thuhej, ishte i prapë, përdorte dhe drogë. Këtë thashethem unë e merrja me rezervë, përfli tej nga dy infermiere armike të shpallura të Hipopotamit. Sidoqoftë, edhe pse nuk e besoja që Hipopotami një ditë të vendoste t'i mbyllte hesapet me botën, në gjendjen e saj ajo do t'i kishte pranuar pa u menduar gjatë kushtet e ofertës. Domethënë të mbyllej me dy pleq, të aftë të kryenin vetëm nevojat vetjake, t'u shërbente nga mëngjesi në mbrëmje e nga mbrëmja në mëngjes, mjaft që të merrte pagën e premtuar. Pse atëherë doktori dhe bosin më zgjodhën mua dhe jo Hipopotamin?

I dhashë vetes të njëjtën përgjigje. “Hipopotami, mendova, është një kafshë pune tmerrësisht e lodhur, unë një qenie në shkallën zero të zhvillimit mendor. Ata kanë parapëlqyer variantin tim. Mbështetur edhe në një rrethanë tjetër. Hipopotami e ka një familje. Unë jam vetëm, pa askënd veç motrës në Kanada. Por kjo zëre se nuk ekziston. Ata e dinë këtë. Midis një qenieje si unë, mbetur fillikat, dhe Hipopotamit, më kanë zgjedhur mua.”

Dola nga banja e nervozuar nga arsyetimet e mia. Këmbët më çuan në korridor. Atje kam një portmanto të stilit të vjetër, me sirtarë të shumtë dhe pasqyrë vertikale, ku mund të vështrohem e tëra, nga maja e kokës deri poshtë. Vështrimi në pasqyrë është për mua një torturë. Shpesh marr vendim të mos shihem më nga frika se një ditë do të më hipë t'i thyej pasqyrat e shtëpisë, tri copë gjithsej, një në banjë, një në dhomën e gjumit, e fundit, më e madhja, në korridor. Kjo është një mendjeshkrepje, së cilës nuk ia dal t'i përmbahem. Dua, s'dua, detyrimisht i dorëzohem njërës prej pasqyrave. Me raste, të triave radhazi, për të konstatuar të vërtetën e përhershme: jam një femër e shëmtuar. E bindur në çiltërsinë e pasqyrave, me gjithë yshtjen për t'i thyer, unë nuk e kryej një veprim të tillë. Nuk është faji i tyre që fytyra ime del ashtu si del.

Vajta, pra, drejt pasqyrës së madhe vertikale në korridor. Isha e lagur, flokët më vareshin mbi ballë e supe. Flokët e mi janë të zinj, të trashë, të dendur, kur i laj dhe i kreh, ata derdhen. I mbaja gjithmonë lidhur me kapëse. Do të doja t'i mbuloja fare, nuk më hynin në punë. Me një lëvizje të kotë, mbështolla pelerinën deri në grykë, sikur nga pasqyra po më vështronte dikush, dhe unë nuk desha t'i zbuloja trupin tim lakuriq. Përfytyrova bosin. Mirëpo nga pasqyra nuk më shihte bosin. Më shihte fytyra ime, e mbuluar pjesërisht nga kapuçi i pelerinës. Ajo më përqeshi. Unë hoqa

kapuçin, i nxora gjuhën. Ajo nuk më përqeshi më. U bë serioze dhe më lejoi ta shihja.

Ky është kurthi që më gatit gjithmonë fytyra ime: më lejon ta shoh, pastaj egërsohet. Si do të egërsohej, për shembull, Eda-Sharon Stoun, po të ndihej e ngacmuar prej meje. Ndaj Edës unë tregohesha vigjilente. Sillem vigjilente ndaj çdo fytyre femërore që më ngjall dëshira dhe nuk më ka ndodhur të zihem në flagrancë nga ndonjëra prej tyre. Ndërsa fytyra ime serioze më zë në flagrancë. “Je një shëmtirë”, më thotë. Dhe mua më vjen të thyej pasqyrën. Këtë herë, e trembur se unë do ta thyeja vërtet pasqyrën, fytyra ime serioze u tregua e durueshme. Më lejoi ta shihja për një kohë të gjatë, pa ma përplasur turinjve fjalën “shëmtirë”. Kjo më dha zemër. Meqë përballë meje pa pikë dyshimi nuk qëndronte bosi, lëshova kindat e pelerinës, e lashë të binte mbi dysheme. Fytyra ime serioze përsëri nuk reagoi. Më lejoi të vështrohesha nga maja e kokës te këmbët. Kreva vetëm një veprim qesharak. Ngrita duart dhe mbulova gjinjtë. Gjinjtë e mi janë të vegjël, aq të vegjël sa më vjen zor t’i shoh. E vetmja pjesë disi tërheqëse e trupit, përmasat e të cilit më fusin në kategorinë e të shkurtrave, janë këmbët. Ose, për saktësi, mund të jenë këmbët. Ime motër, Rajmonda, që kishte gjithçka i duhet një vajze për të qenë e bukur, ankohej shpesh për këmbët e saj, të holla për guston e përgjithshme mashkullore. Në vitin e dytë të shkollës së mesme, ajo zuri të hante

si e marrë që të shëndoshej ca, e kështu t'i mbusheshin këmbët. Vërtet u shëndosh, por këmbët i mbetën po aq të holla. U qetësua disi kur mësoi se duhej të ndihej me fat për këmbët e saj. Çdo vajzë që ëndërronte të bëhej top modele do t'ia kishte zili.

I dhashë fund veprimit tim qesharak. Ula duart dhe u përqendrova te gjinjtë. Vetëm për një çast. Më duhej të merrja një vendim, të ktheja një përgjigje. Këtë nuk mund ta zgjidhja duke vështruar në pasqyrë trupin tim lakuriq. Aq më pak gjinjtë e mi të vegjël. Trupi im lakuriq, veçanërisht gjinjtë e vegjël, më ngjallnin pothuajse neveri. Fytyra ime serioze, e cila po tregohej shumë e duruar dhe ende s'ma kishte përplasur fjalën “shëmtirë”, më këshilloi t'i largohesha pasqyrës. Tek shkoja drejt dhomës së gjumit, më lindi një pyetje parazite: po të shtoja ushqimin, domethënë po të përpiqesha të shëndoshesha, si kishte vepruar ime motër, a mbetej ndonjë shpresë që gjinjtë e mi të vegjël, aq të vegjël sa më vjen zor t'i shoh, të fryheshin sadopak?

Pasqyrës së madhe vertikale të korridorit iu dorëzova përsëri rreth orës gjashtë. Kësaj radhe jo lakuriq. Gjithnjë pa e pasur të qartë se ç'duhej të bëja: ta pranoja ofertën apo ta hidhja poshtë? Ftesa e bosit për t'u takuar, nuk ishte një ftesë për seks. Nuk ishte së paku as ftesë për ndonjë bisedë çfarëdo, pa lidhje me faktin që unë isha një infermiere e rëndomtë, fillikat në këtë botë. Më e përshtatshmja për të

kryer një angari vështirë të pranueshme nga çdo infermiere apo sanitare në kushte normale. Po ndihesha kafshë pune. Kjo më nxiste të ngrija krye, ta hidhja poshtë ofertën. Por fytyra ime serioze më tërhoqi vëmendjen sapo zura vend para pasqyrës. “Mos u trego debile, më këshilloi, në vend të këtyre idiotësive, mendo më mirë se si do të vishesh.”

Këtë po bëja: po vrisja mendjen se si do të vishesha. S’kishte rëndësi motivi i takimit, as se çfarë përgjigje do të jepja. Mjafton të rrija qoftë për disa çaste vetëm për vetëm me atë burrë të pashëm edhe pse, e dija, në sytë e tij isha një kafshë pune. Kjo bënte pjesë në logjikën e sendeve. Ndryshe s’do të ndodhte kurrë të ftohesha prej tij në një mjedis të zgjedhur, në zonën më shik të kryeqytetit. Me këtë rast vura re, jo aq e befasuar, një fakt: gardëroba ime ishte mediokre. Nuk tregoja kujdes në të veshur, veçanërisht pas ikjes së Mondës. Kur mbeta vetëm, në një apartament tepër të bollshëm për mua, dy dhoma e kuzhinë. Dhe largoja të gjithë meshkujt që më afroheshin, ca tipa të poshtër hileqarë. Synimi i tyre nuk isha unë. Synimi ishte apartamenti im.

Nga shtëpia dola në orën shtatë. Fytyra ime serioze duroi për gati një orë, duke hedhur poshtë njëri pas tjetrit variantet e propozuara prej meje për veshjen e mbrëmjes. Derisa më përplasi turinjve epitelin “shëmtilirë”. E braktisa, dola e veshur në mënyrën më të zakonshme: pantallona xhins, një T-shërt i zi,

atlete të bardha. Pa kurrfarë tualeti. Sikur po shkoja në pavijon, turnin e natës. Tashmë në kokën time po merrte formë edhe përgjigjja: “Jo!”. Për inat të fytyrës sime serioze, e cila ma nxinte jetën më shumë se kushdo tjetër. Do të shkoja në takim vetëm për të mos i dalë fjale atij burri të pashëm. T’i thosha “jo” dhe t’ia mbathja. Pastaj të çmendesha duke u grindur me fytyrën time serioze. Ndoshta të thyeja të gjitha pasqyrat e shtëpisë, që të mos e shihja më.

Punët nuk vajtën kështu. Rrjedhimisht, nuk theva asnjërën nga pasqyrat.

M’u desh të sorolletesha në trotuarin me palma, përbri Kazinosë tërë drita në Parkun Rinia, në pritje të kalonin minutat dhe akrepat të shënonin orën tetë. Atëherë, midis një turme plot gjinj të zbuluar vajzash, kapërceva urën e ngushtë të Lanës, që bëhej edhe më e ngushtë për shkak se një lypës ishte pozicionuar në mes të saj. Një lypës i veçantë, pa këmbë, pa duar. Një trung njeriu, të cilit kalimtarët i shmangeshin gati me tmerr. Iu shmanga edhe unë. Kalova në anën tjetër të Lanës, ku pata një ndalesë pranë semaforit. Për sa kohë qëndrova aty, veshët më buçitën nga thirrjet e lypësit. Pastaj u ndez sinjali i gjelbër i këmbësorëve, u rrëmbeva përsëri nga turma plot gjinj të zbuluar vajzash. Në fund të trotuarit të krahut të djathtë, përtej lokalit francez, te dyqani i

shitjes së celularëve, qëndrova. Prej andej, zura të kontrolloja hyrjen në Sky Towrs.

Më ishte ngulur ideja se bosi do të vinte i veshur si në mesditë, te zyra studio e doktorit, me kostumin blu. Nuk po shihja asnjë njeri me kostum blu apo të ndonjë ngjyre tjetër. Kjo më gozhdoi pranë dyqanit të celularëve. Prisja të më shfaqej një mashkull shtatlartë, veshur me kostum ngjyrë blu. Ndërsa ai kishte veshur një palë pantallona të çelëta, atlete dhe një bluzë me tri kopsa, të kuqe, në krahun e majtë të së cilës shquhej një lepurush. Kjo është arsyeja që unë mezi i rashë në të se tipi në fjalë ishte bos. Po të mos përmend edhe një arsye tjetër. Përveçse me kostumin blu, unë prisja që ai të më shfaqej vetëm. I pashoqëruar, aq më pak nga një femër. Ai po më priste me një femër, bashkëshortja e tij. Së largu m'u duk brune, për shkak të lëkurës së nxirë nga dielli. Pas ca kohësh e nxira i iku, doli në pah një lëkurë e bardhë, në të zbehtë. Kishte një emër disi të veçantë: Dirina.

Vendimin për ta pranuar ofertën unë e mora pak minuta më vonë, në ashensor, tek ngjiteshim për në lokal. Në kabinë ndodheshim vetëm ne të tre, unë në një qoshe, ata të dy përballë meje. Për një çast më ngacmoi një dyshim skandaloz: mos vallë kjo femër e bukur ishte kurthi për të më zënë brenda? Fytyra ime serioze u shfaq kalimthi në pasqyrën e ashensorit, pas krahëve të çiftit. "Meriton të ngordhësh si gene", më tha. I dhashë të drejtë, isha gene.